

Φασουλῆς και Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π.— Λοιπὸν μὲ τῆ Σαρακοστῇ πῶς τὰ περνᾶς ἀλήθεια;
Φ.— Τρώω φασόλια και τουρσιά και σκόρδα και ρεβίθια
και ἀκούεις κάτι κανονιαῖς και κάτι μπαταριαῖς,
ὁποῦ μὲ φεύγουν ἔντρομοι και ἄνδρες και κυριαῖς
και εἰμπορῶ, βρὲ Περικλῆ, νὰ φυγαδεύσω και ὄλους
τῶν φίλων μας Δυνάμεων τοὺς ἠνωμένους στόλους.
Μ' αὐτὰ τὰ σαρακοστιανὰ τι νὰ σοῦ πῶ, βρὲ φῶς

ἐχάλασε τὸ ἄντε κβδ τῆς ἀσθενοῦς γαστρὸς μου
και βλέπω διατάραξιν εἰς τὰς ἰσορροπίας
και τρέμω τοῦτο τὸ κακὸ μὴν ἔχη συνεπείας.

Π.— Μὰ τῆς Ἀπόκρηαις, μωρέ, δὲν πῆγες εἰς τοὺς μπάλους;
Φ.— Ἐπῆγα, φίλε, εἰς χοροὺς μικροὺς τε και μεγάλους
και ἐθαύμασα τοὺς εὐγενεῖς δεσπότας και δεσποίνας,
ὁποῦ τιμοῦν πραγματικῶς τὰς εὐκλεεῖς Ἀθήνας.
Ἐθαύμασα τὴν Ὀμικρον, τὴν Ἄλφα και τὴν Βῆτα,
τὴν Φῖ, τὴν Ψῖ, τὴν Ἐψιλον, τὴν Κάπα και τὴν Ἡτα.
Δὲν εἴξευρες, μὰ τὸ σταυρό, ποῖὰ νὰ πρωτοθαυμάσης
και ποῖὰ ν' ἀφήσης ἰστό χορό και ποῖὰ νὰ πρωτο-
πιάσης.

Ἡ μία γλυκομέριμος και γλυκοκυματοῦσα,
ἡ ἄλλη λυσιμέριμος και σιγοπερπατοῦσα,
ἐκείνη πολυμέριμος και Ἀθηναῖα γλαυκῶπις
και ἀμεριμνομέριμος ἡ ἄλλη ἐξ Εὐρώπης.
Τι τρόποι, τι εὐγένεια, τι κάλλος ἐκεῖ πέρα,
ὁποῦ δὲν εἴξευρες νὰ πῆς ποῖὰ εἶναι ἡ δευτέρα.
Και τούτῃ πρώτη, Περικλῆ, μὰ πρώτη και ἡ ἄλλη,
καμμιά δὲν εἶδα δεύτερη ἰστό πνεῦμα και ἰστά κάλλη.
Ἐκεῖνο τὸ σκυλὶ τῆς Φῖ μὰ τι διαβολεμένο!...
ἰκουνούσε τὴν οὐρίτσα του ἐμπρὸς σὲ κάθε ξένο.
Ἄμὲ τῆς Ἄλφα τὸ γατί;.. αὐτὸ δὲν ἔχει ταῖρι...
μὲ νιαουρίσματα γλυκὰ μᾶς ἔγλειψε τὸ χέρι
και τὰ ψιλὰ του ἔκαμε ἰστή μαύρη μου βελλάδα.
Τὶ πνεῦμα ἐξεχείλισεν ἐντὸς τῆς πρωτευούσης!
εἶν' ἄλλο πράγμα νὰ τὸ δῆς και ἄλλο νὰ τ' ἀκούσης.
Μὰ εἶναι κρίμα, Περικλῆ, ποῦ τίποτα δὲν εἶδες,
ἐν τούτοις διάβασε γι' αὐτὰ και τῆς ἔφημερίδες.
Κι' ἐγὼ τὸ ἔχω κατὰ νοῦν τοῦ χρόνου δίχως ἄλλο,
ἐὰν τελειώσ' ὁ πόλεμος, νὰ δώσω ἕνα μπάλο
και οὕτω πῶς τὸ πνεῦμα μου νὰ δείξω ἰστόν κα-
[θένα,

γιατί πηγαίνει ἄδικα σὰν ὀμιλῶ μὲ σένα.

Πρέπει νὰ παύσω ἰστό ἐξῆς νὰ φαίνομαι γαῖδοῦρι,
πρέπει νὰ κάμω ἰστό ἐξῆς σὰν κι' ἄλλους νταβατοῦρι
και ἡ κυρία Φασουλῆ νὰ δοξασθῇ και ἐκείνη
και ἀμεριμνομέριμος ὀλίγον τι νὰ γίνῃ.
Δὲν εἶν' ἀνάγκη, Περικλῆ, νὰ εἶσ' ἐδῶ μεγάλος...
ἐδῶ σὲ κάνει ἄνθρωπο μονάχα ἕνας μπάλος.

Π.— Ἐ! τώρα πλέον ἄφησε αὐτὰς τὰς φλυαρίας
και ἐξήγησέ μου σύντομα τὰ περὶ ἐφεδρείας.

Φ.— Ἀχ! ἀδελφέ μου Περικλῆ και τι νὰ σ' ἐξηγήσω;
δὲν ἔχω γλώσσα νὰ σοῦ πῶ και γλώσσα νὰ μιλῆσω.

Π.— Τι λές, μωρέ;

Φ.— ὦ Περικλῆ, μὴν κοπανᾶς ἀέρα...
ἡ ἐφεδρεία, φίλε μου, τούτέστιν ἡ δευτέρα
θα στέκεται εἰς προσοχὴν τὴν πρώτην θεωροῦσα
και αὐτὴ θα τρέχῃ ἄφασιν ἀμαρτιῶν ζητοῦσα.

Π.— Τι λές, μωρέ;

Φ.— Παρατηρῶ πῶς δὲν καταλαμβάνεις
και σκέπτεσαι ἰστή ῥάχη μου γερά νὰ ξεθυμάνῃς
ἀλλ' ἂν ζητῆς λεπτομερεῖς γιὰ τοῦτο ἐξηγήσεις,
τὸν Θεοδώρηκη πήγαινε και σὺ νὰ χαιρετήσης.

Π.— Ἄμ' εἶδες πρὸς τὸν Τσάμπερλαῖν μιᾶς Ἐλληνίδος
[γράμμα;

Φ.— Τὸ εἶδα και τὸ διάβασα και εἶναι ἄλλο πράγμα
και ἠθέλα νὰ γνώριζα αὐτὴν τὴν Ἐλληνίδα,
ποῦ μὲς ἰστής ντουαλέταις τῆς θυμάται τὴν πατρίδα.

Π.— Ἐγὼ τὴν ξέρω. Φασουλῆ και σοῦχει κάτι μάτια,
ὁποῦ ραγίζουν τῆς καρδιαῖς, τῆς κάνουν δυοκομμάτια
και ἂν ἦμον Τσάμπερλαῖν ἐγὼ, πρὸς χάριν τῆς και
[μόνον,

θα ὀμιλοῦσα, Φασουλῆ, μὲ πάθος και μὲ τόνον
και εἰς τῶν Ἀόρδων τὴν βουλήν και εἰς τῶν Κοινοτήτων
περὶ τῆς Ἀκροπόλεως και τῶν ἀρχαιοτήτων
και θάφινά ἐλεύθερον εὐθύς τὸν Δεληγιάννη
κατὰ ξηράν και θάλασσαν τὸν πόλεμο νὰ κάνῃ.

Φ.— ὦ πατριώτις δεσποίνις, πτηνὸν τοῦ Παραδείσου,
ἂς εἶν' ἡ εὐλογία μου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς σου!

Π.— Ἐγὼ τὴν ξέρω, Φασουλῆ και σοῦχει ἕνα φρούδι!..

Φ.— Βρὲ πήγαινε ἰστό διάολο και σὺ, παλαιοκασίδη..

Π.— Τὴν ξέρω...

Φ.— Ἐξὶ και ξερός...

Π.— Τὴν ξέρω...

Φ.— Δὲν τὴν ξέρεις.

Π.— Βρὲ ἄνω κάτω τὴ χολή και πάλι θα μοῦ φέρῃς.

Τὴν ξέρω...

Φ.— Ποῦ νὰ ξεραθῆς...

Π.— Τὴν ξέρω, δὲν τὴν ξέρω,

ὄρσε λοιπὸν δρό χασ τουκιαῖς γιατί δὲν σ' ὕποφέρω.

Τὸ Ἄστυ τῆς Κυριακῆς εἰς ὄλους συνιστῶ,
θάχῃ τῆς ὥρας ζωγραφιαῖς ἰστής τέσσερης σελίδες,
θα ἔχη και ἕναν Ἐλληνα, καλλιμαρῆ γνωστὸ,
ποῦ λέγεται ὁ πρὸ νταῆς ἂν ὄλους τοὺς νταῆδες.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἰστό τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτεῖων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφφενέτων· Ἐξ Φρονούντων, — νόκτα ἰμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντοῦρια — και μιὰ μάνδρα μὲ γαῖδοῦρα.